

Arrest

nr. 253 716 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 januari 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 27 januari 2020 om internationale bescherming. Op 26 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 november 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ciudad Delgado. Hier woonde u ook ten tijde van uw vertrek uit uw land van herkomst. U bent geboren op 15 oktober 1988. U had bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U was in El Salvador werkzaam als kapper in een kapsalon.

Op 3 november 2019 ging u naar een verkleedfeest, waarbij u zich schaars kleepte. J. A. (...) sprak u hier aan. Hij had een prominente functie binnen de 'MS', de bende die in uw wijk de plak zwaaide. Hij zei dat u er aantrekkelijk uitzag en seks met u wou. U weigerde.

Drie weken later sprak hij u opnieuw aan. U was op weg naar uw werk. Hij eiste dat u hem informatie moest doorspelen over politiepatrouilles die u zag op de terugweg van uw werk, dat in het centrum van de hoofdstad lag. U besloot dit niet te weigeren doch wel valse informatie aan hem door te spelen. U speelde hem valse informatie door in november en december, totdat u het beu was. U voelde zich hier niet meer goed bij. Het was drie of vier januari 2020 toen u hem kenbaar maakte dat u zou stoppen met hem informatie door te geven.

Op 5 januari 2020, u keerde terug van uw vriendin die in Altavista woont, werd u gedwongen door J. A. (...) en een kameraad van hem om mee te gaan naar een leegstaande woning. Hier verkrachtten ze u. U voelde zich achteraf slecht omdat ze seks met u hadden zonder voorbehoedsmiddelen. U bent sinds twaalf jaar Hiv-positief en had schrik dat ook zij dit opliepen. U trok de volgende dag naar J. A. (...) om hem hierover te informeren. U ging daarna door naar het werk en zag bij terugkeer opnieuw J. A. (...). Hij zei u dat zijn kameraad, die u ook verkrachtte, furieus was. J. A. (...) raadde u uit veiligheidsoverwegingen aan om de streek te ontvluchten, wat u dezelfde dag ook deed.

U trok in bij een vriendin in Altavista, waar u verbleef totdat u het land verliet op 20 januari 2020. U reisde per vliegtuig naar Nederland, met een transit in Spanje. U kwam er aan op 21 januari 2020 en reisde de volgende dag per trein door naar België. Hier diende u op 27 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador, waar u vreest dat de kameraad van J. A. (...) u zal vermoorden.

Ter staving van uw asiolverzoek legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, een vijftal foto's en enkele krantenartikelen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder wordt opgemerkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde bij de asielinstanties. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u hier in België een El Salvadoraanse partner had wonen waarmee u sinds december 2018 een relatie had (verklaringen DVZ, vraag 15b). Hiernaar gevraagd tijdens uw onderhoud bij het CGVS, stelt u dat hier niets van aan is maar dat u dit verklaarde in de hoop dat u dan bij hem kon terechtkomen (CGVS, p.5). Dat u er niet voor terugdeinst bedrieglijke verklaringen af te leggen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de problemen die u beweert te hebben gekend met een bendelid. U verklaart dat u verplicht werd informatie te leveren aan ene J. A. (...), een lid van de bende genaamd MS, en dat hij u

verkracht heeft toen u weigerde hier nog mee voort te gaan. U kent hem al heel uw leven van ziens, hij zou met u zijn opgegroeid in dezelfde wijk (CGVS, p.6 & 7). Het CGVS merkt op dat u desondanks betrekkelijk weinig afweet van deze persoon, nochtans de spilfiguur in uw relaas. U verklaart dat hij bij de bende MS is aangesloten, doch weet u niet sinds wanneer. Hoe hij precies bij hen aansloot is voor u ook een groot vraagteken (CGVS, p.7). Hoe oud hij is weet u ook niet (CGVS, p.7 & 8). U weet evenmin of hij broers of zussen zou hebben (CGVS, p.15). U stelt dat hij een van de invloedrijkste posities had binnen de bende, doch hebt u absoluut geen idee hoe hij deze hoge positie bekomen heeft (CGVS, p.7 & 9). U stelt wel dat mensen in bendes opklimmen door hoog geplaatste personen uit andere bendes te vermoorden. Wanneer u dan wordt gevraagd of J. A. (...) iemand zou vermoord hebben, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.9). Gevraagd of hij misschien voor bepaalde feiten bekend zou staan, antwoordt u te weten dat hij wel eens in de gevangenis zat doch geen enkel idee te hebben waarom (CGVS, p.9). Dat u zo weinig afweet van de man die u zou gevisieerd hebben en volgens u één van de meest invloedrijkste personen is van de bende in uw buurt, doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw asielrelaas.

Verder blijkt de logica in uw relaas ver zoek. U verklaart dat J. A. (...) op een feest vroeg om seks met u te hebben maar dat u simpelweg weigerde. Vervolgens ging u door met feestvieren (CGVS, p.12). Gezien u de man voorstelt als een zeer invloedrijk figuur binnen één van de gevaarlijkste bendes van El Salvador, verbaast het dat u hem simpelweg afwimpelt en u zich verder zorgeloos gedraagt op de plaats waar hij ook aanwezig is. Ook uw verdere handelingen doen verbazen. Hij zou u drie weken later gevraagd hebben om informatie aan te leveren over de positie van politiepatrouilles, althans volgens uw verklaringen (CGVS, p.7). U verklaart dat u dit na één of twee maanden beu was, u kreeg het niet meer over uw geweten, en zou hem simpelweg hebben gezegd dat u ermee stopte. Hierna ging u gewoon verder met uw dagelijks leven, u ging zelfs werken en moest daarvoor langs de plaats waar J. A. (...) u altijd tegenhield (CGVS, p.6). Dit zijn nochtans niet de handelingen die we kunnen verwachten van iemand in een dergelijke precaire situatie. Vooreerst kan men verwachten dat u niet zomaar de samenwerking met een hooggeplaatst bendelid de halt toezegt, uit vrees voor ernstige represailles. Dat hij u bovendien zomaar laat gaan, is tevens opmerkelijk. Sterker, uzelf blijft verder naar het werk gaan en de bus nemen, op de plaats waar de man u altijd tegenkomt. Men moge nochtans verwachten dat u, indien u werkelijk dergelijke samenwerking stop zou zetten, hierover dit bendelid niet eerst informeert doch wel na het maken van deze beslissing onmiddellijk onderduikt of op de vlucht slaat. Dat u dit niet deed relativeert verder de door u ingeroepen vrees. Dat u deze samenwerking zou stopzetten raakt bovendien kant noch wal. U zou dit hebben gedaan omdat u er zich niet goed bij voelde, u wou niet de dood van een agent op uw geweten, zo stelt u (CGVS, p.12). Gezien uzelf verklaart dat u alleen maar foutieve informatie doorspeelde houdt dergelijke redenering absoluut geen steek. Hierop gewezen, antwoordt u dat u bang was dat hij boos zou worden als hij op een gegeven moment zou doorhebben dat u valse informatie doorgaf (CGVS, p.12). Indien u werkelijk een vrees had dat hij boos zou worden lijkt het, opnieuw, niet bepaald logisch te noemen dat u dan de samenwerking stopzet.

Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. U verklaart dat J. A. (...) en een kameraad van hem u zouden verkracht hebben (CGVS, p.6). U besefte nadien dat dit gebeurde zonder voorbehoedsmiddelen en dat zij, net zoals u sedert twaalf jaar, het Hiv-virus zouden kunnen oplopen. Omwille van uw verantwoordelijkheidszin die ertoe leidde dat u niet wou dat iemand Hiv opliep, ging u – uitgerekend uw eigen belager – J. A. (...) informeren (CGVS, p.14 & 15). Dit alles verbaast enorm. Indien u werkelijk zodanig begaan was met het feit dat niemand anders Hiv dient op te lopen, kan men verwachten dat u dit aanhaalt ten tijde van de beweerde verkrachting. Bovendien is de kans bestaande dat deze informatie dan had geleid tot een stopzetting van de verkrachting, waarmee u ook geholpen zou worden. Dat u de info toen niet deelde, is allesbehalve logisch te noemen. Dat u de dag nadat u verkracht zou zijn geweest bovendien de moeite neemt om uw verkrachters te gaan informeren over het feit dat u aan Hiv zou lijden is des te opmerkelijker. Men moge verwachten dat u een bepaalde wrok koestert jegens uw belagers en dergelijke démarche niet onderneemt. Te meer het meer aannemelijk zou zijn dat iemand daags na een verkrachting bezig is met de verwerking van een dergelijke aangrijpende gebeurtenis. Dat u daarvoor ter plaatse zou gaan en J. A. (...) persoonlijk inlicht, lijkt daarenboven een onnodig risico om te nemen voor iemand in dergelijke situatie; u riskeerde minstens nog eens hetzelfde mee te maken. Gezien de brutale stappen die hij eerder zou ondernomen hebben en zijn prominente plaats binnen deze bende, kon men verwachten dat u dit niet doet, juist om verdere vervolging te vermijden. Dat u dan ook nog eens medeleven betoonde met uw verkrachter betreffende een mogelijke Hiv-besmetting, is een bug te ver.

U bent ook opvallend twijfelachtig over enkele zeer essentiële zaken. Zo wordt u gevraagd wanneer u juist te kennen gaf aan J. A. (...) dat u hem geen informatie meer wou aanleveren en antwoordt u eerst

'misschien januari', om daarna te zeggen dat u zeker was dat het begin januari was maar niet heel zeker welke datum. U denkt de derde of de vierde januari (CGVS, p.10). Later in het persoonlijk onderhoud herhaalt u te denken dat er één of twee dagen zat(en) tussen u die te kennen gaf dat u wou stoppen en u die werd aangerand (CGVS, p.13). Dat u dit, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen, niet met zekerheid kan zeggen is opnieuw een indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten.

Nog andere zaken bevestigen dat u zich op een frauduleus relaas berust. Zo is het opvallend dat niemand van deze bendeleden u al die tijd thuis kwam opzoeken, waar momenteel uw familieleden nog wonen (CGVS, p.6). Men moge verwachten dat zij dit al gedaan zouden hebben, indien ze het werkelijk op u gemunt hadden. Tevens zeer opmerkelijk is uw gedrag nadat u, op 5 januari, te horen zou hebben gekregen van deze J. A. (...) dat zijn vriend furieus was en dat u best wegluchtte. Hoewel u dit zou gedaan hebben en introk bij een vriendin, verklaart u wel nog tot aan uw vertrek, op 20 januari, verder te zijn gaan werken (CGVS, p.17 & 18). Gezien J. A. (...) wist waar u werkte lijkt dit opnieuw een onnodig risico om te nemen voor iemand in zo'n situatie. Overigens, is het opnieuw weinig geloofwaardig dat net de vervolgende partij u zou waarschuwen voor represailles afkomstig van een derde partij.

Verder wordt gewezen op een belangrijke tegenstrijdigheid die doorheen uw verklaringen loopt. U verklaart bij het CGVS verkracht te zijn geweest door J. A. (...) en een kameraad van hem. Bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) liet u echter uitschijnen dat u alleen door J. A. (...) werd verkracht. U verklaarde dat hij u verkrachtte en dat hij geen bescherming gebruikte, en maakte bovendien geen enkele melding als zou een kameraad van hem u ook verkracht hebben. Wel verklaarde u dat deze vriend u ervan beschuldigde hem te hebben besmet, doch ging u verder door te stellen dat J. A. (...) zich niet eens had laten testen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee lijkt u te impliceren dat deze vriend van J. A. (...) nog niet had kunnen weten dat hij besmet was, en dat hij dus niet fysiek betrokken was bij de verkrachting. Dat u zich dermate tegenspreekt, bevestigt andermaal dat geen geloof kan gehecht worden aan deze beweerde verkrachting.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met bendeleden.

Verder wordt gewezen op uw homoseksualiteit. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Ook UNHCR heeft in de eligibility guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden "depending on the particular circumstances of the case". Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit asielmotief niet zelf aanhaalt, wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar El Salvador. U stelt dat u geen andere problemen kende buiten de problemen die u hierboven aanhaalde (CGVS, p.15 -17). Het is pas wanneer u wordt gevraagd of uw homoseksualiteit een reden is dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, dat u stelt te denken van wel omdat uw homoseksualiteit ook de aanleiding is geweest met uw problemen met de bende. U stelt dat u deze problemen niet ging rapporteren aan de politie, omdat ze homoseksuelen niet serieus nemen (CGVS, p.17). Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS hierboven reeds omstandig motiveerde waarom geen enkel geloof kan gehecht worden aan de problemen die u kende met deze bendeleden. U verklaart verder in El Salvador nooit problemen te hebben gekend omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p.16). Hoewel u stelt dat u het niet durft te vertellen aan uw familie, zou u het nooit hebben nagelaten om uw vrienden, ook niet-homoseksuelen en gelovigen, te informeren over uw eerdere relaties. U verklaart dat dit u nooit problemen opleverde (CGVS, p.16 & 17), waarmee u bovenstaande informatie lijkt te bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen,

ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De foto's die u neerlegt tonen hoogstens aan dat u aanwezig was op een verkleedfeestje. Uit niets valt hieruit af te leiden dat u hierdoor problemen zou hebben gekend. Verder legt u documenten neer in verband met de situatie van homoseksuelen in El Salvador. Hierboven werd reeds gemotiveerd dat, op basis van de beschikbare informatie, a priori niet kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de bedrieglijke verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft afgelegd over het verblijf van een Salvadoraanse partner in België, is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een beetje overdrijft door dit element in de motivering op te nemen. Hij licht toe dat hij het gezelschap zocht van een oude bekende met wie hij graag in hetzelfde centrum had gezeten, doch dat hij dit *quasi* onmiddellijk heeft rechtgezet tijdens zijn persoonlijk onderhoud en citeert vervolgens uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 4-5).

Waar hem in de bestreden beslissing een gebrek aan kennis wordt verweten omtrent J. A., het bendelid waarmee hij problemen zou hebben gekregen, repliceert verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk heeft gemaakt dat hij geen persoonlijke relatie had met J. A. en hem enkel kende van ziens. Hij citeert vervolgens uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 8).

Waar de commissaris-generaal zijn relaas niet logisch acht, laat verzoeker het volgende gelden:

“De verzoekende partij wist dat het bendelid haar niet publiekelijk kon verwijten dat zij seks met hem weigerde. José Antonio moest immers ten aanzien van de bende zelf verbergen dat hij homoseksueel was.

Cf. gehoor CGVS, p. 11-12:

(...)

Aldus had J. A. (...) toen niet veel andere keuze dan zich op dat feest gedeisd te houden.

Met betrekking tot het doorgeven van informatie heeft de verzoekende partij een moeilijke afweging moeten maken tussen het doorgeven van valse informatie en het niet langer doorgeven van informatie. Zij heeft toen beslist dat het op termijn veiliger was geen informatie meer door te geven, dan dat zij betrappt werd op het doorgeven van valse informatie. Echte informatie doorgeven was al helemaal geen optie, aangezien de verzoekende partij niet onrechtstreeks slachtoffers op haar geweten wou hebben.

De verzoekende partij gokte er ook ergens stiekem op dat het bendelid haar voornamelijk een opdracht gaf omdat dit hem in staat stelde met haar in contact te blijven en op termijn met haar te slapen. Aldus hoopte zij dat, aannemende dat het wellicht niet de informatie zelf was die centraal stond doch wel het contact met haar, allemaal nog zo negatief niet hoefde uit te draaien.

Achteraf gezien was dit uiteraard een grove misrekening.”

Waar de commissaris-generaal het verder niet logisch acht dat verzoeker het risico zou hebben genomen om daags na de vermeende verkrachting J. A. op te zoeken om hem te informeren over het feit dat hij aan hiv lijdt, stelt verzoeker het volgende:

“De verwerende partij beoordeelt de verkrachting, zonder zich in te leven in de concrete situatie. Zij zou zich immers maar kunnen inleven als zij tijdens het gehoor voldoende vragen zou gesteld hebben over de omstandigheden en de concrete gevoelens van de verzoekende partij, quod non.

Toen zij verkracht werd, was de verzoekende partij immers verstijfd van de shock en de angst. Dit is geen abnormale reactie.

Met haar verkrachters heeft de verzoekende partij uiteraard niet veel medelijden; anderzijds wil zij niet dat deze mogelijks andere mensen met HIV zouden besmetten.

Zij leeft zelf reeds 12 jaar met HIV, zij weet welke lijdensweg dit is. Vandaar heeft haar verantwoordelijkheidsgevoel het daar gehaald van haar wrok.”

Ten aanzien van de vaststelling dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet met zekerheid kon zeggen wanneer hij juist aan J. A. te kennen gaf dat hij hem geen informatie meer wou aanleveren, repliceert verzoeker dat hij zich de precieze datum niet meer kan herinneren maar wel zijn uiterste best doet om het tijdsverloop correct te schetsen. Aldus valt volgens hem niet in te zien wat hem op dat vlak ongeloofwaardig zou maken. Het betreft hier een asielrelaas en geen datumquiz, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt:

“Daarnaast verliest de verwerende partij zich in eenzijdige speculaties wanneer zij het vreemd acht dat haar familie nadien niet zou zijn benaderd door de bendeleiden. Zoals de verzoekende partij aangaf en zoals de verwerende partij behoort te weten is homoseksualiteit een groot taboe in El Salvador. Enige terughoudendheid van de betrokken personen naar derden toe nadat ze de verzoekende partij verkracht hadden, is in deze context dan ook niet zo onlogisch. Dit is dus een valabele tegenspeculatie die kan worden gemaakt.”

Verzoeker acht verder het taalgebruik van de commissaris-generaal niet passend waar deze in de bestreden beslissing gewag maakt van een *“frauduleus relaas”* en meent dat dit zelfs lijkt te duiden op een gebrek aan objectiviteit.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) respectievelijk bij de DVZ, laat verzoeker het volgende gelden:

“In het eerste gehoor werden geen diepgaande details gevraagd. Het is inderdaad dus mogelijk dat dit verkeerd geïnterpreteerd kan worden.

De verzoekende partij heeft desalniettemin gedurende haar tweede gehoor alle ruimte voor misverstanden uit de weg geruimd door als volgt te antwoorden, CGVS, p. 15:

(...)”

Er wordt bovendien niet getwijfeld aan zijn homoseksualiteit, zo vervolgt verzoeker, die opmerkt dat de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 niet werd aangehaald door de commissaris-generaal. Hij citeert uit deze COI Focus en besluit dat hij een bijzonder risicoprofiel heeft en dat hij getuigt van de moeilijkheden die LGBT-personen ondervinden in het dagdagelijkse leven in El Salvador, waarbij hij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud (p. 16). Ook de bronnen die zich in het administratief dossier bevinden bevestigen volgens verzoeker het bijzondere risicoprofiel van LGBT-personen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zijn relaas te behandelen zoals eender welk ander relaas van El Salvador zonder rekening te houden met zijn verhoogde kwetsbaarheid. Dit acht hij niet ernstig nu alleen al zijn geaardheid volgens hem tot internationale bescherming noopt.

Mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij merkt op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, deze toch meent dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op een achterhaalde COI Focus van 15 juli 2019, zo stelt verzoeker, terwijl de website van het CGVS zelf melding maakt van een nieuwe COI Focus van 12 oktober 2020. Hij stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal, na wat hij in zijn motivering uiteenzet, kan stellen dat hij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven.

Verzoeker betoogt verder dat de (humanitaire) situatie in El Salvador in januari 2020 volledig ontspoord is en dat El Salvador *de facto* gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeert hij uit (een) niet nader genoemde bron(nen).

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met bendeleden van de MS. Hij verklaart dat hij op 3 november 2019 op weg was naar een verkleedfeest toen hij werd aangesproken door J. A., die een prominente functie bekleedde binnen de MS in zijn wijk. Verzoeker zou toen een pak hebben aangehad dat "heel gay" overkwam en daardoor de interesse hebben gewekt van J. A., die met hem naar bed wou. Verzoeker zou dit evenwel geweigerd hebben. Drie weken later zou verzoeker op weg naar zijn werk opnieuw aangesproken zijn door J. A., die hem vroeg informatie door te spelen over de aanwezigheid van politiepatrouilles op zijn weg. Verzoeker zou hiermee hebben ingestemd maar besloten hebben valse informatie door te geven. Omdat hij zich hier op gegeven moment niet meer goed bij zou hebben gevoeld, zou hij begin januari 2020 aan J. A. kenbaar hebben gemaakt dat hij hem niet langer zou informeren. Op 5 januari 2020 zou verzoeker onder dwang van J. A. en een vriend zijn meegenomen naar een leegstaande woning en daar door hen zijn verkracht. Hij zou zich achteraf slecht hebben gevoeld omdat zijn verkrachters onbeschermd seks met hem hadden gehad en hij al twaalf jaar hiv-positief was. Daarom zou hij 's anderendaags J. A. hebben opgezocht om hem hierover te informeren en te zeggen dat hij en zijn vriend zich beter zouden laten testen. Toen hij later die dag terugkeerde van zijn werk zou verzoeker J. A. opnieuw zijn tegengekomen. J. A. zou verzoeker toen hebben laten weten dat zijn vriend furieus was en verzoeker wilde vermoorden en verzoeker hebben aangeraden om de wijk te verlaten. Verzoeker zou dezelfde dag nog ingetrokken zijn bij een vriendin en daar verbleven hebben tot aan zijn vertrek uit El Salvador op 20 januari 2020. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de vriend van J. A. zal worden vermoord.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker verklaart te hebben gehad met J. A., een lid van de bende MS, en diens kameraad.

Verzoeker verklaart dat hij verplicht werd om informatie aan te leveren aan J. A. en dat hij verkracht werd nadat hij had aangegeven hier niet meer mee voort te gaan. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat niettegenstaande uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij J. A. al heel zijn leven kent van ziens en er in dezelfde wijk samen mee opgegroeid is, hij betrekkelijk weinig afweet van deze persoon, die nochtans de spilfiguur is in zijn relaas. De commissaris-generaal licht dit toe als volgt:

"U verklaart dat hij bij de bende MS is aangesloten, doch weet u niet sinds wanneer. Hoe hij precies bij hen aansloot is voor u ook een groot vraagteken (CGVS, p.7). Hoe oud hij is weet u ook niet (CGVS, p.7 & 8). U weet evenmin of hij broers of zussen zou hebben (CGVS, p.15). U stelt dat hij een van de invloedrijkste posities had binnen de bende, doch hebt u absoluut geen idee hoe hij deze hoge positie bekomen heeft (CGVS, p.7 & 9). U stelt wel dat mensen in bendes opklimmen door hoog geplaatste personen uit andere bendes te vermoorden. Wanneer u dan wordt gevraagd of J. A. (...) iemand zou vermoord hebben, antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.9). Gevraagd of hij misschien voor bepaalde feiten bekend zou staan, antwoordt u te weten dat hij wel eens in de gevangenis zat doch geen enkel idee te hebben waarom (CGVS, p.9). Dat u zo weinig afweet van de man die u zou gevisieerd hebben en volgens u één van de meest invloedrijkste personen is van de bende in uw buurt, doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw asielaanpak."

Het enkele gegeven dat verzoeker geen persoonlijke relatie had met zijn belager is niet afdoende ter verklaring van zijn opvallende gebrek aan concrete informatie over deze persoon. J. A. is immers de spilfiguur in verzoekers vluchtrelaas en ligt volgens zijn verklaringen aan de basis van de problemen die hem ertoe zouden hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten. Dat verzoeker over deze persoon, met wie hij overigens van jongs af aan in dezelfde wijk zou hebben gewoond en die aldaar bovendien tot de meest invloedrijke leden van de bende MS zou behoren, dermate slecht geïnformeerd is, acht de Raad net zo min als de commissaris-generaal aannemelijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen de administratieve procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de betrokkenheid van de vriend van J. A., voor wie hij op de vlucht zou zijn geslagen, bij de verkrachting. Hierover overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"U verklaart bij het CGVS verkracht te zijn geweest door J. A. (...) en een kameraad van hem. Bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) liet u echter uitschijnen dat u alleen door J. A. (...) werd verkracht. U

verklaarde dat hij u verkrachtte en dat hij geen bescherming gebruikte, en maakte bovendien geen enkele melding als zou een kameraad van hem u ook verkracht hebben. Wel verklaarde u dat deze vriend u ervan beschuldigde hem te hebben besmet, doch ging u verder door te stellen dat J. A. (...) zich niet eens had laten testen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee lijkt u te impliceren dat deze vriend van J. A. (...) nog niet had kunnen weten dat hij besmet was, en dat hij dus niet fysiek betrokken was bij de verkrachting. Dat u zich dermate tegenspreekt, bevestigt andermaal dat geen geloof kan gehecht worden aan deze beweerde verkrachting."

De omstandigheid dat er tijdens het interview bij de DVZ geen diepgaande details werden gevraagd kan de vastgestelde discrepantie tussen verzoekers verklaringen niet verklaren, laat staan dat verzoeker aannemelijk maakt dat zijn verklaringen mogelijk verkeerd werden geïnterpreteerd, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt. Verzoeker werd bij de DVZ gevraagd de feiten die hebben geleid tot de vlucht uit zijn land van herkomst kort uiteen te zetten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). De betrokkenheid van een tweede verkrachter kan bezwaarlijk een detail worden genoemd. Bovendien betreft het hier niet een loutere omissie in zijn verklaringen doch heeft verzoeker zich op dit punt tegengesproken, nu uit de verklaringen die hij bij de DVZ aflegde blijkt dat de vriend van J. A. niet fysiek betrokken was bij de verkrachting. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden toegelicht maar door verzoeker geheel onverlet gelaten in zijn verzoekschrift. Het feit dat verzoeker op dit punt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS "alle ruimte voor misverstanden uit de weg geruimd" heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verder wijst de commissaris-generaal terecht op een gebrek aan logica in verzoekers relaas. Hij zet dit in de bestreden beslissing als volgt uiteen:

"U verklaart dat J. A. (...) op een feest vroeg om seks met u te hebben maar dat u simpelweg weigerde. Vervolgens ging u door met feestvieren (CGVS, p.12). Gezien u de man voorstelt als een zeer invloedrijk figuur binnen één van de gevaarlijkste bendes van El Salvador, verbaast het dat u hem simpelweg afwimpelt en u zich verder zorgeloos gedraagt op de plaats waar hij ook aanwezig is. Ook uw verdere handelingen doen verbazen. Hij zou u drie weken later gevraagd hebben om informatie aan te leveren over de positie van politiepatrouilles, althans volgens uw verklaringen (CGVS, p.7). U verklaart dat u dit na één of twee maanden beu was, u kreeg het niet meer over uw geweten, en zou hem simpelweg hebben gezegd dat u ermee stopte. Hierna ging u gewoon verder met uw dagelijks leven, u ging zelfs werken en moest daarvoor langs de plaats waar J. A. (...) u altijd tegenhield (CGVS, p.6). Dit zijn nochtans niet de handelingen die we kunnen verwachten van iemand in een dergelijke preciaire situatie. Vooreerst kan men verwachten dat u niet zomaar de samenwerking met een hooggeplaatst bendelid de halt toezegt, uit vrees voor ernstige represailles. Dat hij u bovendien zomaar laat gaan, is tevens opmerkelijk. Sterker, uzelf blijft verder naar het werk gaan en de bus nemen, op de plaats waar de man u altijd tegenkomt. Men moge nochtans verwachten dat u, indien u werkelijk dergelijke samenwerking stop zou zetten, hierover dit bendelid niet eerst informeert doch wel na het maken van deze beslissing onmiddellijk onderduikt of op de vlucht slaat. Dat u dit niet deed relativeert verder de door u ingeroepen vrees. Dat u deze samenwerking zou stopzetten raakt bovendien kant noch wal. U zou dit hebben gedaan omdat u er zich niet goed bij voelde, u wou niet de dood van een agent op uw geweten, zo stelt u (CGVS, p.12). Gezien uzelf verklaart dat u alleen maar foutieve informatie doorspeelde houdt dergelijke redenering absoluut geen steek. Hierop gewezen, antwoordt u dat u bang was dat hij boos zou worden als hij op een gegeven moment zou doorhebben dat u valse informatie doorgaf (CGVS, p.12). Indien u werkelijk een vrees had dat hij boos zou worden lijkt het, opnieuw, niet bepaald logisch te noemen dat u dan de samenwerking stopzet."

Dat J. A. zich op het feest gedeisd moest houden omdat hij als bendelid publiekelijk geen uiting kon geven aan zijn frustraties omwille van het feit dat verzoeker seks met hem weigerde, neemt niet weg dat er mogelijkheden genoeg waren voor J. A. om zich buiten het gezichtsveld van anderen op verzoeker te wreken. Waar verzoeker betoogt dat hij na een moeilijke afweging tussen het verder doorgeven van valse informatie en het niet langer doorgeven van die informatie beslist heeft dat het op termijn veiliger was om geen informatie meer door te geven dan dat hij zou worden betrapt op het doorgeven van valse informatie, verklaart hij niet waarom hij het risico zou lopen op represailles door J. A. door zonder meer te weigeren om nog verder samen te werken. Ook de argumentatie dat verzoeker aannam dat het J. A. niet te doen was om de informatie maar om het feit dat hij hierdoor in contact kon blijven met verzoeker om op termijn met hem te slapen en aldus hoopte dat het "allemaal nog zo negatief niet hoefde uit te draaien" is niet dienstig, aangezien verzoeker door aan te geven dat hij geen informatie meer zou doorspelen ook een einde stelde aan zijn contact met J. A. en diens plannen om met hem in bed te belanden hoe dan ook dwarsboomde. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De commissaris-generaal wijst er voorts terecht op dat verzoekers verklaringen ook op andere punten onlogisch voorkomen en licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaart dat J. A. (...) en een kameraad van hem u zouden verkracht hebben (CGVS, p.6). U beseftte nadien dat dit gebeurde zonder voorbehoedsmiddelen en dat zij, net zoals u sedert twaalf jaar, het Hiv-virus zouden kunnen oplopen. Omwille van uw verantwoordelijkheidszin die ertoe leidde dat u niet wou dat iemand Hiv opliep, ging u - uitgerekend uw eigen belager – J. A. (...) informeren (CGVS, p.14 & 15). Dit alles verbaast enorm. Indien u werkelijk zodanig begaan was met het feit dat niemand anders Hiv dient op te lopen, kan men verwachten dat u dit aanhaalt ten tijde van de beweerde verkrachting. Bovendien is de kans bestaande dat deze informatie dan had geleid tot een stopzetting van de verkrachting, waarmee u ook geholpen zou worden. Dat u de info toen niet deelde, is allesbehalve logisch te noemen. Dat u de dag nadat u verkracht zou zijn geweest bovendien de moeite neemt om uw verkrachters te gaan informeren over het feit dat u aan Hiv zou lijden is des te opmerkelijker. Men moge verwachten dat u een bepaalde wrok koestert jegens uw belagers en dergelijke démarche niet onderneemt. Te meer het meer aannemelijk zou zijn dat iemand daags na een verkrachting bezig is met de verwerking van een dergelijke aangrijpende gebeurtenis. Dat u daarvoor ter plaatse zou gaan en J. A. (...) persoonlijk inlicht, lijkt daarenboven een onnodig risico om te nemen voor iemand in dergelijke situatie; u riskeerde minstens nog eens hetzelfde mee te maken. Gezien de brutale stappen die hij eerder zou ondernomen hebben en zijn prominente plaats binnen deze bende, kon men verwachten dat u dit niet doet, juist om verdere vervolging te vermijden. Dat u dan ook nog eens medeleven betoonde met uw verkrachter betreffende een mogelijke Hiv-besmetting, is een bug te ver.”

Waar verzoeker het CGVS verwijt onvoldoende vragen te hebben gesteld over “de omstandigheden en de concrete gevoelens van de verzoekende partij” en zich niet te hebben ingeleefd in zijn concrete situatie, laat hij na *in concreto* toe te lichten welke elementen van aard zijn bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander perspectief te plaatsen. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens de verkrachting te angstig was om te reageren, kan geen logische uitleg worden gevonden voor zijn verklaring dat hij daags na de vermeende verkrachting zijn verkrachter zou hebben opgezocht om hem te waarschuwen voor een mogelijke besmetting met hiv, dit gelet op het ernstige risico waaraan hij zich zodoende zelf blootstelde. Een vermeend verantwoordelijkheidsgevoel ten aanzien van andere mensen biedt in dezen geen afdoende verklaring of verschoning.

Aan verzoekers geloofwaardigheid wordt tevens afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij de gebeurtenissen die hij aanhaalt niet precies in de tijd situeert. Hierover merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende op:

“Zo wordt u gevraagd wanneer u juist te kennen gaf aan J. A. (...) dat u hem geen informatie meer wou aanleveren en antwoordt u eerst ‘misschien januari’, om daarna te zeggen dat u zeker was dat het begin januari was maar niet heel zeker welke datum. U denkt de derde of de vierde januari (CGVS, p.10). Later in het persoonlijk onderhoud herhaalt u te denken dat er één of twee dagen zat(en) tussen u die te kennen gaf dat u wou stoppen en u die werd aangerand (CGVS, p.13). Dat u dit, nochtans bezwaarlijk een detail te noemen, niet met zekerheid kan zeggen is opnieuw een indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten.”

Het betoog dat hij zijn uiterste best heeft gedaan om het tijdsverloop correct te schetsen doet niets af aan de pertinente vaststelling dat verzoeker geen precieze informatie kon aanreiken met betrekking tot een kernaspect van zijn relaas. De Raad wijst erop dat de verkrachting volgens verzoekers verklaringen het gevolg was van zijn weigering om nog langer met J. A. samen te werken. Nu verzoeker het seksueel misbruik op zondag 5 januari 2020 situeert en zich meent te herinneren dat hij J. A. vrijdag 3 januari 2020 had laten weten dat hij geen informatie meer zou doorgeven “omdat het een zaterdag was dat ik hem niet zag”, kan het niet overtuigen dat hij, initieel gevraagd wanneer hij J. A. had duidelijk gemaakt dat hij de samenwerking wenste te stoppen, niet preciezer kon zijn dan “Misschien vanaf januari” en “misschien de derde of de vierde” (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 12-13). Over het tijdstip van deze gebeurtenis, die voor verzoeker verstrekking zou hebben gehad en er uiteindelijk toe zou hebben geleid dat hij zijn land van herkomst moest ontvluchten, mogen van hem wel degelijk precieze en coherente verklaringen worden verwacht.

De commissaris-generaal motiveert tot slot ook terecht als volgt:

“Nog andere zaken bevestigen dat u zich op een frauduleus relaas berust. Zo is het opvallend dat niemand van deze bendeleden u al die tijd thuis kwam opzoeken, waar momenteel uw familieleden nog wonen (CGVS, p.6). Men moge verwachten dat zij dit al gedaan zouden hebben, indien ze het werkelijk op u gemunt hadden. Tevens zeer opmerkelijk is uw gedrag nadat u, op 5 januari, te horen zou hebben

gekregen van deze J. A. (...) dat zijn vriend furieus was en dat u best wegvluchtte. Hoewel u dit zou gedaan hebben en introk bij een vriendin, verklaart u wel nog tot aan uw vertrek, op 20 januari, verder te zijn gaan werken (CGVS, p.17 & 18). Gezien J. A. (...) wist waar u werkte lijkt dit opnieuw een onnodig risico om te nemen voor iemand in zo'n situatie. Overigens, is het opnieuw weinig geloofwaardig dat net de vervolgende partij u zou waarschuwen voor represailles afkomstig van een derde partij."

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich verliest in "eenzijdige speculaties" door te verwachten dat de bendeleden hem thuis zouden komen opzoeken indien ze het werkelijk op hem gemunt hadden. Hij wijst erop dat homoseksualiteit een groot taboe is in El Salvador en acht het niet onlogisch dat de betrokken personen enige terughoudendheid vertonen naar derden toe nadat ze hem verkracht hebben. Met deze argumentatie verklaart verzoeker evenwel niet waarom hij, nadat hij van J. A. vernomen zou hebben dat zijn vriend furieus was en dat hij best wegvluchtte, nog verder naar zijn werk zou zijn gegaan en zich zo zou hebben blootgesteld aan het risico op represailles door (een van) zijn verkrachters, onttrokken aan de ogen van eenieder. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt en door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, is het bovendien niet logisch dat J. A. verzoeker zou hebben gewaarschuwd voor deze represailles.

Verzoekers kritiek op het feit dat de commissaris-generaal zijn relaas op basis van het geheel van de gedane vaststellingen "frauduleus" noemt en zo blijk zou geven van een gebrek aan objectiviteit is niet dienstig, nu deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, pertinent en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist. Zij zijn wel degelijk van aard de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas fundamenteel aan te tasten en laten niet anders toe dan te besluiten dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de reden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet betwist doch is op zich niet voldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofde. Op basis van de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie') kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de El Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, dat de overheid de laatste jaren verschillende positieve maatregelen heeft genomen om de LGBTI gemeenschap te beschermen, en dat lokale organisaties die het opnemen voor de rechten van homoseksuele personen erin geslaagd zijn om een wijziging van de strafwet af te dwingen waardoor strengere straffen opgelegd kunnen worden voor haatmisdrijven ingegeven door seksuele geaardheid en genderidentiteit. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Voorts blijkt uit informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de pride parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving. Zo namen er in 2018 meer dan twaalf duizend mensen deel aan de gay pride in de hoofdstad en aan de verschillende activiteiten georganiseerd door de Nationale LGBTI federatie, verschillende overheidsinstanties en buitenlandse consulaten. Verschillende deelnemers aan de pride getuigden, naast de moeilijkheden die ze nog steeds ondervonden in het dagelijkse leven omwille van hun geaardheid, ook van een verbeterde situatie voor LGBTI in El Salvador ten opzichte van vroeger."

In zoverre verzoeker betoogt dat zowel uit de bronnen in het administratief dossier als de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, waaraan wordt gerefereerd in de door verwerende partij op 31 maart 2021 neergelegde aanvullende nota, blijkt dat LGBT-personen een bijzonder risicoprofiel en verhoogde kwetsbaarheid hebben en erop wijst dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud getuigd heeft van de moeilijkheden die LGBT-personen ondervinden in het dagelijks leven in El Salvador, toont hij niet aan dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt, louter op grond van zijn geaardheid, om het slachtoffer te worden van daden die als vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) kwalificeren. De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke. Wat betreft de persoonlijke vrees die verzoeker omwille van zijn homoseksuele geaardheid stelt te hebben, zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende uiteen:

“Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u dit asielmotief niet zelf aanhaalt, wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar El Salvador. U stelt dat u geen andere problemen kende buiten de problemen die u hierboven aanhaalde (CGVS, p.15 -17). Het is pas wanneer u wordt gevraagd of uw homoseksualiteit een reden is dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, dat u stelt te denken van wel omdat uw homoseksualiteit ook de aanleiding is geweest met uw problemen met de bende. U stelt dat u deze problemen niet ging rapporteren aan de politie, omdat ze homoseksuelen niet serieus nemen (CGVS, p.17). Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS hierboven reeds omstandig motiveerde waarom geen enkel geloof kan gehecht worden aan de problemen die u kende met deze bendeleden. U verklaart verder in El Salvador nooit problemen te hebben gekend omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p.16). Hoewel u stelt dat u het niet durft te vertellen aan uw familie, zou u het nooit hebben nagelaten om uw vrienden, ook niet-homoseksuelen en gelovigen, te informeren over uw eerdere relaties. U verklaart dat dit u nooit problemen opleverde (CGVS, p.16 & 17), waarmee u bovenstaande informatie lijkt te bevestigen.”

Verzoeker laat deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een

alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss, stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. De foto’s die u neerlegt tonen hoogstens aan dat u aanwezig was op een verkleedfeestje. Uit niets valt hieruit af te leiden dat u hierdoor problemen zou hebben gekend. Verder legt u documenten neer in verband met de situatie van homoseksuelen in El Salvador. Hierboven werd reeds gemotiveerd dat, op basis van de beschikbare informatie, a priori niet kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker evenmin betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en eveneens door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van zijn verzoek onder punt 2.3.1 van dit arrest, waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn problemen met J. A. en diens kompaan niet aannemelijk maakt, noch dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid het risico loopt om specifiek te worden vervolgd of geïsoleerd en dat de verwijzing naar zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4,

§ 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (zie: “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen

bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN